

Lotta Hjort

född 1839, död 1892, trotjänarinna. En brovaktarhustru vid Göta kanal besökte ofta Lottas mor i soldattorpet i Fägre. De samtalade om andliga verkligheter, och i de övre tonåren var Lotta under intrycket härav en avgiord kristen.

När hon 19-årig tog tjänst som piga ej långt från föräldrahemmet, betingade hon sig vid uppgörelsen att få tid att läsa Guds ord. I mitten av 1860-talet blev hon sjuklig och måste 1867 flytta hem till föräldrarna, eftersom hon ej orkade sköta en tjänst som piga. Tidigare hade hon ofta gått 4-5 mil till kyrkan för att få höra en levande predikan. Nu kunde hon snart inte komma till Fägre kyrka annat än när hon kunde få skjuts och fick ibland halvt bäras in i helgedomen men uppfylldes alltid vid inträdet där av en översvinneligt stor glädje i den helige Ande.

Våren 1892 låg hon i nästan ständiga, mycket svåra plågor, vred sig ofta av smärtor och klamrade sig med händerna häftigt fast sängkanterna som i kramp. Dessemellan var hon så svag, att hon måste be de anhöriga att knäppa hennes händer till bön, eftersom hon ej förmådde det själv. Hon sov sällan och mycket korta stunder, men en natt hade hon haft en flera timmars god sömn. Detta väckte förvåning hos hennes omgivning, och man frågade, när hon vaknade, om hon sett något under sömnen. Hon gav endast undvikande svar och då frågan upprepades, sade hon: "Låt oss inte tala mer om det!" Kyrkoherden kom på sjukbesök, hörde av de anhöriga om det förda samtalet och ställde då också frågan. Hon svarade: "Det jag såg och hörde var underbart!" På kyrkoherdens fråga vad hon sett, svarade hon: "Därom må intet sägas. Då jag fick det så, måste det lydas."

Uttrycket "få det så" var hos de gammaldags kristna i Västergötland uttrycket för att ha fått en gudomlig befallning.

Vid sina svåra smärtor tänkte hon på Jesu lidande. Hon fick ansiktsros, så att ögonen svullnade igen. Någon klagan hördes aldrig från hennes mun. Även under mycket svåra smärtor tänkte hon på sina anhörigas behov av vila och manade dem att gå och lägga sig, när de vakat hos henne en stund. Efter mycket starka blödningar ur näsan insomnade hon i den sista vilan den 2 april 1892.

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - VANLIGA VARDAGSMÄNNISKOR)